

1 Marcus thấy thật ngạc. Nó xấu hổ. Tuy vậy, nó vẫn gõ cửa. Không có tiếng đáp lại từ bên trong ngôi nhà tăm tối. Ngôi nhà im lặng như một nắm mồi. Thế rồi có tiếng rèm cửa lào xào. Có ai đó trong nhà đang quan sát nó. Marcus trông thấy một con mắt đen nháy liếc nó qua lỗ rách trên tấm rèm. Rồi có tiếng lạo xào như chuột chạy.

Cửa từ từ mở. Mẹ Scritchet xuất hiện. Lờn đờn thật đúng, trông mẹ như phù thủy. Tóc mẹ rối như rơm, mũi vừa dài vừa khoằm. Mẹ mỉm cười, những chiếc răng nhọn hoắt, vàng ệch lộ ra. Mẹ nói:

- Vào đi, ta chờ cậu mãi.

Marcus không muốn bị mẹ già lừa phỉnh.

- Làm sao mẹ biết mà chờ tôi? Tôi không kể với ai chuyện tôi đến đây cả. - Nó nói.

Nó thấy đỡ hẳn. Nó hiểu rồi, mẹ xiếc nó thôi. Mẹ là kẻ lừa đảo, bịp bợm. Chẳng lẽ mẹ nghĩ rằng nó sẽ tin chuyện mẹ biết nó sắp tới ấy hả?

Mẹ nói tiếp:

- Ta biết là cậu sẽ đến. Mà ta còn biết tại sao cậu đến nữa kia.

Giờ thì Marcus tin rằng mẹ nói láo trăm phần trăm. Nó không hé với bất kì ai về vấn đề của mình. Không có ai trên Trái Đất này biết được nỗi khổ của nó. Nói ra ngượng chết. Lũ bạn nó mà biết thì sẽ cười nó thối mũi.

Marcus quyết định về, nhưng cứ trêu mẹ tí ti xem sao:

- Mẹ ơi, mẹ thử nói xem, tại sao tôi phải đến đây?

Mẹ nhìn thẳng vào mắt nó:

- Cậu năm nay mười sáu mà chưa hề được hôn.

Mặt Marcus nóng bừng. Nó ngượng. Mẹ ấy biết, mẹ ấy đi guốc trong bụng nó. Như vậy có nghĩa là mẹ đọc được ý nghĩ. Những lời đồn đại về mẹ là đúng. Nó cảm thấy mình vừa ngạc nghếch vừa yếu ớt làm sao, và nó không biết phải làm gì bây giờ.

Mẹ Scritchet cười khùng khục. Marcus sờn gai ốc. Mẹ nói:

- Nào, vào đi!

Mụ dẫn nó vào một lối đi hẹp và tối rồi lên một cầu thang gỗ. Ngôi nhà có đủ thứ lấm chắm: ti vi hỏng nát, xe đạp cũ, một chồng sách và cả núi vỏ chai. Mạng nhện chằng đay dọc hành lang. Cả hai lên tầng trên, vào một căn buồng nhỏ. Trong phòng chỉ có xô pha và ghế tựa. Ngoài ra chẳng còn gì khác. Trái với tưởng tượng của Marcus. Nó đã tưởng tượng ra đèn chùm pha lê và cái bàn tròn bày la liệt đồ nghề bói toán. Căn buồng gần như trống tuếch trống tuếch.

2

Mụ chìa tay, bảo Marcus:

- Hết hai mươi đô la.

• Marcus đáp:

- Tí nữa tôi trả, không trả trước, biết đâu mẹ xiếc tôi.

Mụ già nói:

- Cậu trả luôn, không có tí nữa tí nèo gì cả. Tôi chỉ giúp những người tin tôi.

Nó nhìn vào đôi mắt lạnh lùng, ra vẻ không thiết của mụ. Nó đành rút ví và đưa mụ hai mươi đô la. Mụ giắt tiền vào váy và bảo nó:

- Hãy nằm lên xô pha.

Marcus nằm, nhìn lên trần. Một con nhện bé tí xíu

đang giăng tơ ở góc phòng. Nó cảm thấy thật dai dột, tự nhiên lại chui vào nhà mụ già này và nằm lên xô pha. Giá như nó không đến đây. Nó muốn về. Nhưng ở Mẹ Scritch có một cái gì đấy làm nó hồi hộp. Và lại, nó đã trả hai mươi đô la, đâm lao thì phải theo lao thôi. Nó nói:

- Thôi được, có lẽ bây giờ tôi phải kể cho mẹ nghe những vấn đề của mình.

Mụ già đáp:

- Không, để ta kể cho cậu nghe. Cậu cứ nằm yên.

Nó làm đúng như mụ bảo.

Mụ già nhỏ nhẹ nói:

- Cậu chưa hề được hôn một cô gái nào. Cậu đã nhiều lần thử nhưng luôn bị từ chối. Bọn con gái cho cậu là kẻ kiêu ngạo và ích kỉ. Chúng chê cậu hợm hĩnh. Cũng có vài đứa nhận lời đi chơi với cậu, nhưng khi về đến cửa, chúng chỉ nói “Cảm ơn.” rồi thôi.

Marcus nghe và không nói gì. Mụ già nói đúng phần lớn. Ngoại trừ việc nó kiêu ngạo và ích kỉ, những ý khác thì đúng. Nó đã thử nhiều lần. Đã mời bọn con gái đi xem phim, mua cả xô cô la làm quà. Thậm chí trả cả tiền vé. Nhưng rồi, cuối cùng, khi hai bên tạm biệt, khi nó nhắm mắt lại, dầu môi ra và cúi xuống, thì trăm lần như một, thay vì được hôn cô gái, nó phải hôn cánh cửa bị đóng sập. Những lần như thế, nó tức phát rồ. Nó đã gặp cảnh ấy hàng chục lần. Không đứa con gái nào cho nó hôn.

3 Marcus hỏi mẹ già:
- Thế mẹ có giúp được tôi không? Chẳng gì
tôi cũng đã đưa mẹ hai mươi đô la.

Mẹ già cười và im lặng. Một nụ cười không mấy thân thiện. Marcus thấy mình thật ngớ ngẩn. Chẳng nói chẳng rằng, mẹ già đứng lên và đi ra ngoài. Marcus có thể nghe thấy tiếng chân mẹ bước xuống lầu. Chừng một phút sau, nó nghe tiếng bước chân mẹ quay lại. Mẹ vào phòng, cầm theo một cái tuýp nhỏ và nói:

- Nè, cầm lấy. Đây là cái cậu cần. Chắc chắn cậu sẽ thành công.

Marcus nhận cái tuýp từ tay mẹ và ngắm nghía. Đó là một thỏi son dưỡng màu vàng.

- Tôi không bôi son, mẹ tưởng tôi bị hâm à? Thôi, đủ rồi đấy. - Nó nổi khùng, đứng dậy.

Không biết nó đòi lại tiền được không nhỉ?

Mẹ già lạnh lùng bảo Marcus:

- Ngôi xuống và nghe ta nói đây. Cậu hãy thoa son, và cậu muốn hôn bao nhiêu cũng được. Thỏi son đó không màu, không độc hại và không ai trông thấy đâu. Nó tác động đến giống cái. Cậu chỉ cần thoa một chút lên môi là ngay lập tức lũ con gái muốn ôm hôn cậu.

Marcus ngắm nghía thỏi son. Có tin được không nhỉ? Biết đâu nó có tác dụng. Mẹ già có khả năng đọc được ý nghĩ, mẹ biết được nỗi lo của nó cho dù nó không hé một lời. Rất có thể thỏi son này đúng là thứ nó cần.

Nó bảo mẹ:

- Thôi được, tôi sẽ thử xem. Nhưng tôi bảo trước cho mẹ biết, nếu nó không có tác dụng, mẹ phải hoàn hai mươi đô la cho tôi.

Mẹ già dài mồm:

- Nó sẽ có tác dụng, tác dụng tốt hơn cậu tưởng tượng được đấy. Thôi, cậu về được rồi. Việc đến đây là xong.

Mẹ đưa Marcus xuống cầu thang, qua hành lang hẹp rồi ra cửa. Ánh nắng chói chang làm nó nheo mắt. Trước khi đóng cửa, Mẹ Scritch nói thêm:

- Loại sấp này chỉ tác động một lần với mỗi người. Một cô gái, một cái hôn. Không hơn không kém.

Nói xong, mẹ đóng sập cửa, và ngôi nhà lại chìm trong im lặng

4 Marcus giữ thỏi son dưỡng cả tuần rồi mới đem ra dùng. Khi ngồi trong phòng riêng có chiếc máy hát và những tấm áp phích

dán trên tường, nó vẫn cảm thấy như đang mơ. Căn nhà cũ kĩ và Mẹ Scritchet như thuộc về thế giới khác. Nó tự hỏi, có đúng là nó đã tới đó không? Nhưng thổi son này là bằng chứng.

Nó cảm thổi son. Trông thổi son là lạ. Marcus phát hiện ra rằng thổi son phát sáng trong bóng tối. Nó cất thổi son vào ngăn bàn.

Sau đó vài ngày, lớp Marcus có một học sinh mới. Cô tên là Jill. Không để mất thời gian, ngay hôm đầu tiên gặp cô, Marcus lập tức rủ cô đi chơi. Tuy Jill chẳng thích mấy, nhưng do tính tình nhút nhát, không muốn làm phật lòng người khác, lại chưa quen ai ở trường mới, cuối cùng, cô đồng ý đi khiêu vũ với Marcus vào tối thứ Sáu.

Marcus hẹn Jill tại phòng khiêu vũ. Như thế đỡ phải tốn tiền mua vé cho cô. Nó nhảy không tới và Jill tỏ ra hứng thú. Khi nhảy, Marcus cảm nhận rõ thổi son nảy trong túi. Marcus cứ nghĩ về thổi son suốt và đâm bực mình. Thật như cái gai trong mắt.

Đúng mười một giờ, hai đứa ra về. Phòng khiêu vũ khá gần nhà Jill. Hai đứa tản bộ, và Jill ríu rít đủ chuyện. Cô mừng vì vừa nhập học đã kết thêm bạn mới. Marcus thấy hơi áy náy. Nó nghịch nghịch thổi son trong túi. Có nên không nhỉ? Cứ như là cưỡng hôn Jill vậy. Nếu như nó thoa son thì có tính là cưỡng hôn không? Không đâu, nhỉ? Nếu như thổi son thực

sự hiệu nghiệm thì là Jill chủ động hôn nó. Nhưng chắc không hiệu nghiệm đâu, mẹ già Scritchet lừa nó rồi. Nhưng không thử sao biết? Nó cần biết thổi son có tác dụng hay không, và lúc này thời cơ đã chín muồi.

Khi hai đứa tới cổng nhà Jill, Marcus cúi xuống, làm bộ buộc dây giày. Nó vội vã rút thổi son trong túi ra và quét lên môi. Rồi nó đứng thẳng. Môi nó râm ran buồn buồn, và nó cảm thấy ánh mắt Jill là lạ: cô mở to mắt, nhìn nó chằm chằm. Rồi cô nhào người ra, ôm cổ nó và hôn. Marcus giật bản mình, suýt ngã.

Bỗng nhiên, Jill co rúm người như bị bỏng, cô lấy tay che miệng, mặt đỏ bừng.

- Marcus, mình... mình... rất xin lỗi. Mình không hiểu mình bị làm sao nữa. Hửn giờ cậu coi mình là đứa con gái hư hỏng. Mình chưa bao giờ như thế này cả!

- Thôi, cậu đừng băn khoăn. Mình toàn gặp những chuyện như thế này. Bọn con gái bao giờ cũng thấy mình rất hấp dẫn đến mức không thể cưỡng lại.

Jill không biết phải ăn nói thế nào. Cô xấu hổ và không thể hiểu nổi tại sao mình lại như vậy. Cô nói:

- Thôi, mình đi về đây. Mình rất xin lỗi! Quả thật mình không hề cố ý.

Nói xong, cô chạy vội vào nhà.

Trên đường về, Marcus vừa đi vừa huýt sáo.

“Hiệu nghiệm thật mới sợ chứ.” Nó nghĩ. “Thành công ngoài mong đợi.” Nó háo hức được thử thêm lần nữa.

5 Đối với Marcus, việc tìm một đối tượng khác quả không phải chuyện đơn giản. Không đứa con gái nào ở trường muốn đi chơi với nó. Nếu rủ Jill lần nữa thì không ăn thua, vì thỏi son chỉ có tác dụng một lần đối với một người. Nó rủ đến mười đứa đi xem phim nhưng đứa nào cũng từ chối.

Nó bực lắm. Nó làu bàu:

- Tường chúa lăm đấy! Đã vậy, ta sẽ cho chúng nó biết tay.

Marcus quyết định khiến cho hoa khôi của trường hôn mình. Chúng nó sẽ phải trợn mắt ngạc nhiên! Fay Billing là mục tiêu của nó.

Khó ở chỗ nó biết cô không bao giờ hẹn hò với nó. Bỗng, nó nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời: chẳng việc quái gì phải rủ rê mời mọc rách việc. Nó đến thẳng nhà Fay. Trước đó, nó sẽ thoa sẵn son, và khi ra đến cửa, Fay sẽ bỏ nhào vào nó, hôn lấy hôn để. Tiếng lành đồn xa, tụi con gái sẽ nghĩ rằng hẳn nó có gì đó đặc biệt hấp dẫn. Và tụi con gái sẽ mê nó.

Marcus cười tùm. Một sáng kiến hết ý. Tốt nhất là

thực hiện ngay. Nó phóng xe đạp đến nhà Fay và tựa xe vào hàng rào. Sau đó, nó quét nhẹ son lên môi. Nó bước tới cửa, nở nụ cười đắc thắng rồi bấm chuông.

Chẳng thấy ai ra mở cửa. Nó nghe tiếng máy hút bụi chạy rè rè trong nhà nên ấn chuông một lần nữa. Tiếng máy hút bụi tắt. Cô Billing, mẹ Fay, xuất hiện. Cô trạc bốn mươi tuổi, đầu quấn khăn, mặt đỏ bừng vì đang tụi bụi dọn nhà. Cô chưa bao giờ gặp Marcus vì nó không phải bạn Fay.

Đúng lúc cô định hỏi nó cần gì thì tự nhiên mặt cô trông rất lạ, mắt giương tròn to tương như muốn lồi cả ra. Rồi cô bỏ nhào, choàng tay ôm cổ và hôn môi nó rất lâu.

Quả khó mà nói được ai bất ngờ hơn, mẹ Fay hay thằng Marcus. Cả hai vội nhảy lùi lại và nhìn quanh xem có ai trông thấy không. Marcus hoàn toàn không muốn ai chứng kiến cảnh nó bị một bà tuổi tứ tuần ôm hôn. Cô Billing kêu lên:

- Trời ơi, tôi làm gì thế này? Đời thuở nhà ai lại ôm hôn một người lạ hoắc, một thằng nhóc con nữa chứ! Không biết mình bị làm sao. Ông nhà mình sẽ nghĩ gì về mình? Xin lỗi cậu. Chắc hẳn mình bị ốm, có lẽ mình cần phải nghỉ ngơi ít hôm.

Nói xong, cô vừa lắc đầu vừa đi vào nhà.